

Der har sikkert aldrig været nogen som helst Tanke om, at Kongeriget Norge med sin Statsformue hæfter for sin Hypotekbank. De have forøget Grundfonden saaledes, at den bestandig har været i Forholdet $\frac{1}{8}$ til den samlede Udlaansmasse. Det er dette, der hæftes med og ikke mere. Det ærede Medlem havde ikke andet at anføre til Fordel for sin Opfattelse, end at Hypotekbanken vil blive en af Statens ledet Institution. Han anførte for det første, at det efter Forslaget her hedder: „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“. Jeg vil minde om, at det ærede Medlems eget Forslag gik ud paa at oprette en Institution, der hed „Hypotekbank for Danmark“. Jeg ser ikke, at det gør nogen Forskel, enten man siger: „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“ eller „Hypotekbank for Danmark“. — Saa nævnedes det ærede Medlem, at Direktionen udnævntes af Kongen. Ja, det er rigtigt; det skal den efter mit Forslag, men efter det ærede Medlems eget Forslags § 13 skulde Banken bestyres af 3 Medlemmer, som udnævnes af Kongen, det er 3 Embedsmænd, der udnævnes udelukkende af Kongen. Endvidere staar der i det ærede Medlems eget Forslags § 15, at „Bankens Statutter fastsættes ved kgl. Anordning“. Det er altsaa saa rent og skært statsmæssigt som vel muligt. I § 16 staar der: „Forretningsordenen for Bankens Bestyrelse og for den i § 14 omhandlede Forsamling udfærdiges af Finansministeren.“ I § 17: „Finansministeren bemyndiges til foreløbig at udrede de Beløb, der maatte medgaa til Bankens Indretning . . .“ ganske som i mit Forslag. Jeg ser da ikke andet, end at hvis der er Tale om, at denne Institution er en Statsbank i den Forstand, som det ærede 10de kongevalgte Medlem hævdede i Dag, saa maa det ærede Medlems eget Forslag i 1886 ogsaa siges at gaa ud paa at oprette en Institution, for hvilken Staten med sin samlede Formue maatte hæfte. Men der er paa dette Punkt aldeles ikke nogen Tvivl hverken hos dem, der have konciperet Forslaget — det har jo mindre at sige —, men heller ikke hos dem, der er forhandlet med paa det franske Pengemarked. Det er tilstrækkeligt klart for alle Parter, at den danske Stat som saadan hæfter ikke for denne Banks Forpligtelser. Det er ganske urigtigt og ganske uden nogen som helst Grund at kaste nogen Tvivl ud i saa Henseende. Naar det ærede Medlem sagde, at nede i Frankrig maa man betragte de Laan, som Hypotekbanken stifter, som Statsgæld, ja, saa tør

jeg sige, at nede i Frankrig, i den Kreds af Banker, som her er forhandlet med, og som er den samme, der har overtaget vore sidste Statslaan, vil der ikke være Tale om, at man paa nogen Maade vil betragte Hypotekbankens Gæld som Statsgæld. Jeg synes heller ikke, at almindelig Logik kan føre til dette Resultat. Meget snarere maatte der jo være Fare for, at den Statsgaranti, vi have paataget os for Husmandskreditforeningsobligationerne, bliver regnet os til Skade ved Optagelse af Statslaan. For det er jo en Garanti, der ikke er „limited“, som det ærede Medlem sagde, ikke er begrænset; det er en fuld Garanti for alle de Obligationer, der udstedes. Her efter Lovforslaget er det noget andet; her er et bestemt Beløb, hvormed man hæfter, og intet derud over.

Det ærede Medlem spurgte mig, hvor hurtigt Serierne maa falde ovenpaa hinanden. Han sagde, at derom maatte der formodentlig være aftalt noget med Laangiverne. Nej, derom er der intet aftalt med Laangiverne; det retter sig udelukkende efter, hvad Direktionen med Finansministeriets Samtykke anser for heldigt, og efter, om Laanene kunne optages til saadanne gunstige Kurser, at det kan betale sig. Det retter sig altsaa efter Trangen herhjemme til at faa Penge at købe, og saa retter det sig efter det franske Pengemarked. Derefter bestemmes det, hvor hurtigt Serierne skulle følge efter hinanden. Jeg tror ogsaa, at det at træffe Forhaandsaftaler herom vilde være meget uheldigt.

Det ærede Medlem gjorde ligesom det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Niels Rasmussen) opmærksom paa en Bestemmelse i § 11, der er kommen ind i Folketinget, og som gaar ud paa, at Opkøbet af Obligationer skal fortrinvis ske hos Kreditforeningerne selv, og fra begge Sider blev det udtalt, at man ansaa denne Bestemmelse for uheldig. Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds sagde, at Kreditforeningerne have jo ingen Obligationer at sælge. Ja, det gælder en stor Del, for Tiden den største Del, af Kreditforeningerne, idet de ikke paatage sig Forhandling af Obligationer for deres Klienter. Men der er dog en enkelt i det mindste — maaske flere —, som gør det, og i Folketingets Udvalg var der overordentlig stærk Stemning for, at man skulde faa Kreditforeningerne i Almindelighed til at indtage samme Stilling. Man ønskede det som Paabud, at Opkøbet skulde ske hos Kreditforeningerne. Det kunde jeg nu ikke